

MdR, Jazzgeschiedenis 619. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 19, altsaxofonisten, deel 4 en laatst. Lee Konitz kwam net als zijn tenor-collega Warne Marsh uit de Lennie Tristano-school. Ook na dat ze zelfstandig gingen werken bleef dat lang te horen, bij Marsh zelfs levenslang. Konitz ging later voorzichtig in de Charlie Parker richting, hier hoort u hem op 21-22 oktober 1956 nog geheel als intellectuele lyricus, met een zeer door-dachte opbouw bij de frasering. Gitaar en bas zijn ook Tris-tano-gevormd, Billy Bauer en Arnold Fishkin, de drummer, Dick Scott, veegt heel stil een ondergrond. Van Gus Arnheim: "Sweet and lovely".

plaatje 1 Lee Konitz: Sweet and lovely (Arnheim, Lamare, Tobias)
2 - 3:55 - London FL 3019

Altsaxofonist Lee Konitz voor Atlantic in NYC, 21-22 oktober 1956. "Sweet and lovely" met Billy Bauer-gitaar, Arnold Fishkin-bas, Dick Scott-drums. Art Pepper had al jong een grote repu-tatie in California. Hij werd daar in Gardena op 1 ~~september~~ 1925 geboren, overleed 1 juni 1982 in Panorama na een leven en carrière heroinehalve volledig vergelijkbaar met ~~dat~~ van Chet Baker. Voor ^mTapa Records in Los Angeles, augustus en/of september 1956, Art Pepper met Russ Freeman-piano, Ben Tucker-bas, Gary Frommer-drums: ~~■~~ zijn eigen thema "Art's Opus".

plaat 2 Art Pepper: Art's opus (Art Pepper)
1/1 - 5:46 - London LZ-U 14038

"Art's opus". Art Pepper-altsaxofoon, Russ Freeman-piano, Ben Tucker-bas, Gary Frommer-drums, augustus en/of september 1956 in LA voor Tampa records. De één jaar jongere Bud Shank, 27 mei 1926, Dayton, Ohio, kwam naar California, had een mooie carrière, is nog steeds in volle fleur op de jazz-podia te horen. ~~Met~~ Shorty Rogers-bugel, Jimmy Rowles-piano, Harry Babsin-bas, Roy Harte-drums: "Shank's pranks".

plaat 3 Bud Shank: Shank's pranks (Shorty Rogers)
1/1 - 3:14 - Vogue LAE 12020

Hier in 1954

"Shank's pranks" van Shorty Rogers, hier op bugel met Bud Shank-altsaxofoon, Jimmy Rowles-piano, Harry Babasin-bas, Roy Harte-drums. Voor Nucturne in Los Angeles, maart 1954.

Tenslotte twee opnamen uit 1958, van twee altsaxofonisten die in 1958 plaathalve de jazzscene binnenkwamen. En met heel andere muziek dan we tot nu toe hoorden. Eric Dolphy werd 20 juni 1928 in Los Angeles geboren. Al voor zijn 8ste jaar leerde hij op school klarinet spelen, voegde daar later in zijn carrière bas-klarinet, altsaxofoon en fluit aan toe. Hij zou jong overlijden, 29 juni 1964, maar^{zou} tot die datum een enorme impact hebben op het altsaxofoon- en misschien meer nog basklarinet spel van generatiegenoten en jongeren. We hoorden hem in deze geschiedenis heel lang geleden met de Roy Porter Band van 1949, maar nu in '58 bij het kwintet van drummer Chico Hamilton, was zijn stijl vrijwel afgerond. Hamilton leidde een zeer geavanceerd kwintet met Nate Gershman-cello, Dennis Budimir-gitaar, Wyatt Ruther-bas, en Dolphy op altsaxofoon, basklarinet en fluit, hij bespeelde nog maar zelden zijn oorspronkelijk instrument, klarinet. Vanzelfsprekend hoort u hem hier als altist, in een werkje van Fred Katz die later cello bij Hamilton zou spelen. Voor Warner Bros in Los Angeles, 26/27 oktober 1958: "Modes".

plaat 4

Chico Hamilton Quintet: Modes (Fred Katz)
172 - 6:35 - Warner Bros 36010 C

"Modes", het Chico Hamilton Quintet voor Warner Bros in LA, 26/27 oktober 1958. Eric Dolphy-altsaxofoon, Nate Gershman-cello, Dennis Budimir-gitaar, Wyatt Ruther-bas, Chico Hamilton-drums. Dolphy had een zeer geacheveerde techniek, een kenmerk van zijn stijl was het bouwen van frases op de uiterste mogelijkheden van accoordengangen, zoals ingezet door Parker. Ornette Coleman, Fort Worth, Texas, 9 maart 1930, twee jaar jonger dan Dolphy, had een beperkte techniek. Maar zijn uitersten gingen over expressie, Dolphy zou^{hem} pas later daarin volgen, met name op basklarinet. De opname die u nu hoort, uit de eerste Ornette Coleman LP, voor Contemporary in Los Angeles, 10 februari 1958, was met een orthodox Bebop Quintet. Don Cherry-trompet, met Harmon demper, Walter Norris-piano, Don Payne-bas, Billy Higgins-drums. Het is nu bijna niet meer voor te stellen hoe Coleman voor deze muziek verketterd werd. Zijn eigen compositie "The blessing".

CD

Ornette Coleman Quintet: The blessing (Ornette Coleman)
2 - 4:45 - Contemporary OJCCD-163-2

"The blessing" uit de Contemporary-LP 'Something else!!!!' - met vier uitroeptekens, nu op CD. Don Cherry-trompet en nog niet de Indiase pocket-trumpet die hij daarna ging bespelen, Ornette Coleman-altsaxofoon*, Walter Norris-piano, Don Payne-bas, Billy Higgins-drums. Deze 'nieuwlichters' zullen we in het volgende tijdvak uitgebreid tegenkomen - Eric Dolphy en Ornette Coleman. Dit was het vierde en laatste deel met altsaxofonisten, volgende keer in hoofdstuk 20: trombones. Dit was Jazzgeschiedenis 619, Mdr.

een witte plastic grafted met vergulde
kleppen en stangen, zo één als Parker
in '53 bespeelde op 't Messiaen Hall
concert, in Engeland had Johnny Dankworth
en ook een,
o o o o o